

Prepis kázania, Krefeld, 10:00, nedeľa 6. 7. 2014

„A preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že prijímuc od nás Slovo zvesti Božej neprijali ste slová ľudí, ale – ako je pravda – Slovo Božie, ktoré aj mocne pôsobí vo vás veriacich.“ (1. Tesaloničanom 2:13)

Mohli by sme vskutku spievať ďalej. Vo všetkých chórusoch a všetkých piesňach je ospevované jadro nášho vykúpenia – náš Pán, krv Novej Zmluvy, Slovo, ktoré nám Pán daroval. Je jednoducho nádherné, že nás Boh zaviedol priamo k jadru, skutočne k jadru plného evanjelia plnej spásy, ktorú nám Pán daroval.

Slovo, ktoré chcel čítať brat Alfred Borg, ešte stále stojí v Ámosovi 8:11: *„Hľa, idú dni, hovorí Boh Pán, že pošlem hlad na zem, nie hlad po chlebe ani nie smäd po vode, ale hlad a smäd počuť slová Pánove.“*

Ak Boh dá, tak sa k tomu hneď vrátíme.

Chcel by som všetkých čo najsrdečnejšie privítať a obzvlášť všetkých slúžiacich bratov, ktorí prišli zblízka i zďaleka. I nášho brata Jozefa z Kinshasy srdečne vítame a skutočne všetkých slúžiacich bratov zo všetkých krajín a jazykov, ktorí Slovo Pánovo podávajú ďalej a stále nanovo prestierajú stôl Pánov.

Ak čítame pozdravy zaslané e-mailom, tak by som chcel povedať všetkým, ktorí ich poslali, že čítam každý e-mail, ale ak ich tu čítame, tak skutočne len mená a krátke zhrnutie a možno krajinu alebo mesto.

Máme pozdravy z Ukrajiny a západného Ruska a obzvlášť od brata Abrahama. Pozdravy zo západnej a východnej Ukrajiny a Ruska. Vy všetci viete, že sme s bratom Schmidtom kázali aj v Donecku, o ktorom ste často počuli v správach. Nechceme zachádzať do podrobností, ale západ Ukrajiny je rímsko-katolícky a východ je rusko-ortodoxný. Veľký rozdiel, ktorý sa teraz stáva aj viditeľným.

Nech všetci bratia, ktorí poslali pozdravy, vedia, že si to vážime, že ich milujeme a sme vďační za ich službu.

Na poslednej ceste sme boli s bratom Grafom a bratom Etiennom Gentonom a bratom Ervinom v Turecku. Sme jednoducho vďační za všetkých bratov, ktorí vo svojej reči vo svojich krajinách ďalej podávajú to, čo nám Boh z milosti zveril a z milosti daroval. Tu je náš brat Daniel z Rumunska. Nevieť koľko slúžiacich bratov tu je. Tam vidím brata

Gillsong, ktorý mi včera povedal: „Brat Frank, je to 37 rokov, čo sme jeden s druhým a s Pánom spojení.“

Pán skutočne vyhľadáva Svoj ľud zo všetkých národov a jazykov, áno vyvoláva von a žehná.

Od jedného brata, ktorý píše zbytočné listy, povstala poznámka, že som pri zvestovaní vždy smutný. Áno, je to radostná zvesť, spásna zvesť, ktorú nám Boh daroval, ale tú zodpovednosť, ktorá je s tým spojená, si nedokáže nikto predstaviť, obzvlášť nie pisateľ listu, ktorý by to radšej mal nechať tak, pretože je len plný kritiky. Vy milí, Božie poverenie musí byť brané vážne. Tak ako musel Mojžiš brať svoje poverenie vážne, ako Jozua musel brať svoje poverenie vážne, ako Pavol musel brať svoje poverenie vážne, ako Ján Krstiteľ musel brať svoje poverenie vážne, tak musel svoje poverenie brať vážne brat Branham a tak musím i ja poverenie, ktoré Pán daroval mne, jednoducho brať vážne. Pretože každé poverenie, ktoré Boh Pán priamo dáva, je spojené s Božími spásnymi dejinami, či sa jedná o Izrael alebo o novozákonnú Cirkev.

Sme jednoducho presvedčení o tom, že teraz žijeme na konci času milosti a všetky znamenia času poukazujú na to, že je príchod Pána veľmi blízko. A my máme prorocké Slovo, ktoré nám skutočne svieti ako jasné svetlo na tmavom mieste, akonáhle je prorocké Slovo zjavené, stane sa svetlom a svieti v temnote, ale musí byť zjavené každému osobne. Nestačí povedať: brat Branham bol muž poslaný od Boha s Božou zvesťou pre tento čas. Ty musíš byť schopný povedať: Božia zvesť bola a je adresovaná mne, túto zvesť som počul, tejto zvesti verím, pretože Boh skrze Svoje Slovo hovoril priamo ku mne a ku nám všetkým. Sme si skutočne vedomí, že sa nehráme na náboženstvo, nie sme nejaké obecenstvo viery, nie nejaký nový smer viery, nie, Boh nás z milosti priviedol späť na počiatok.

A ja všade hovorievam: **Prvé kázanie musí byť ako to posledné a posledné ako prvé. Posledný krst ako prvý a prvý ako posledný. Ale bratia a sestry, povedzme si to každý vo viere: aj posledný krst Duchom musí byť taký, ako bol prvý! Jarný aj pozdný dážď musia byť zjavené rovnakým spôsobom. Ten istý Boží Duch, ktorý padol na počiatku, keď bola Cirkev postavená**

do služby, aby vykonávala svoje poverenie a bola vyzbrojená mocou z výsosti, tak musí prísť aj v pozdnom daždi vyliatie Svätého Ducha – vyzbrojenie mocou z výsosti. A predtým, ako sa to stane, musíme a smieme byť jedno srdce a jedna duša. Nesmieme si so sebou priniesť nič z Babylona. „Málo kvasu nakvasí celé cesto.“ Musíme byť novým „...sladkým cestom čistoty a pravdy.“ (1. Korintčanom 3:8, podľa nem. prekladu)

Ako to vyjadril Pavol a ako sme to aj my už dostatočne často zmienili: Ak sa Pán sám zhora sklonil v rovnakom oblakovom a ohnivom stĺpe – a ako sme tu už povedali: viac ako 1 500-krát videl brat Branham videnie, keď sa modlil za chorých a mohol povedať: „Tak hovorí Pán!“ A bolo to „Tak hovorí Pán!“ On mohol povedať: „Teraz je to svetlo nad touto sestrou, teraz je nad týmto bratom.“ Boh sa sklonil dolu a Svoj ľud milostivo navštívil a Slovo, ktoré zjavil, taktiež potvrdil. Potom čítame v Ámosovi 8:11, že Boh pošle hlad nie po prirodzenom chlebe, ale hlad počuť Slová Pánove. A brat Borg čítal, že to nami kázané Slovo nebolo slovo človeka, ale Božie prapôvodné a sväté Slovo. Dávali sme predsa ďalej len to, čo nám On zveril. Preto, keď sa teda Pán sklonil v nadprirodzenom oblaku a dal poverenie, že má byť otvorených sedem pečatí, tak to bol predsa Boh Pán, ktorý pôsobil, ktorý žehnal, ktorý Slovo zjavil a potom i z milosti potvrdil.

A tak ako Boh Pán nechal Mojžiša vystúpiť na horu Nebo a musel povedal: „*Hlad na zem, ale vojsť nesmieš, budeš pridaný ku svojim otcom.*“ Mojžiš hľadel, on naplnil svoje poverenie a až potom, keď svoje poverenie naplnil, tak ho Pán vzal k Sebe a započal nový úsek so všetkým Božím pôsobením. Tak Boh Pán náhle vzal (a tomu nemôžeme celkom porozumieť) brata Branhama domov. Čo by som si želal viac ako to, aby zostal nažive a túto nadprirodzenú službu vykonával ďalej.

Ale Boh Pán ho vzal domov a my musíme vychádzať z toho, že Boh nečiní žiadnej chyby, že berie domov až potom, čo bola služba plne a cele vykonaná. Potom skutočne prichádzame k skutočnosti, že aj jemu bolo povedané, ako povedal 1. 4. 1962: „Necestuj do Zürichu, ale sa vráť späť do Jeffersonville a uskladni pokrm.“ A vo videní videl, ako do modlitebne v Jeffersonville niesol koše s pokrmom.

A potom prišiel 2. apríl, keď mi Pán povedal, aby som šiel od mesta

k mestu a uskladnil pokrm. To je tak pravda, ako že Boh žije. To nie je žiadna rozprávka, ktorú by som rozprával. Je to pravda. Je to pravda. A Boh sa predsa i o to postaral.

Dokonca aj to, čo brat Branham povedal 3. decembra: „Počkaj s rozdávaním pokrmu, kým neobdržíš zvyšok pokrmu, ktorý k tomu náleží.“

Bratia a sestry, teraz priamo prežívame záverečný úsek spásnych dejín s Cirkvou a obzvlášť vyvolanie Cirkvi-Nevesty a smieme mať na tom z milosti plnú účasť.

Aj to tu už bolo z vďačnosti spomenuté, bratia a sestry: Boh Svojho proroka skutočne mohol použiť k tomu, aby všetko, čo bolo skryté, počnúc pádom do hriechu v záhrade Eden, všetky tajomstvá, ktoré nikto z nás nevedel, tie Boh zjavil Svojmu služobníkovi a prorokovi. Skutočne sme vstúpili na pôdu zjavenia, boli sme uvedení v prítomnosti Božej do svätyne svätých. Truhla zmluvy je otvorená a Slovo nášho Pána skutočne zaznieva všetkým národom a jazykom.

Ale túto časť brat Branham už neprežil. Aký bol vďačný, že cez telefónny prenos (tak to hovorí v poslednom kázaní, ktoré som počul) počuli jeho kázania ľudia v jeho krajine vo vzdialenosti až 1 000 míľ. Z toho sa veľmi radoval.

Ale teraz nie je pripojenie len na niektoré mestá v krajine, ale celosvetovo je zaopatrovaných 172 krajín.

Odvtedy sa naplnilo, čo náš Pán povedal v ev. Matúša 24:14: „...*toto evanjelium kráľovstva...*“ – so všetkým, čo k tomu náleží – „...*bude hlásané po celom svete na svedectvo všetkým národom a vtedy príde koniec.*“

To je náš úsek, ktorý teraz smieme prežívať. Preto sa Boh postaral o to, že sú tu všetky jazyky, aby mohol byť zaopatrovaný celý svet. A jazyky, ktoré nie sú tu, sú potom prekladané v krajinách bratmi, ktorí môžu ďalej podávať v jazyku svojej krajiny, vo svojej materskej reči to, čo nám Boh zveril a z milosti daroval.

Aj to mi dnes dovoľte na tomto mieste ešte raz povedať: Mal som niekoľko mimoriadnych dní. Pred krátkym časom som hovoril o tom, že sú určité mimoriadne dni v našom živote. Mimoriadne prežitia, ktoré

jednoducho ostávajú: obrátenie, znovuzrodenie, krst Duchom – na žiadne prežitie, ktoré sme s Bohom učinili, nikdy nezabudneme.

Nikdy nezabudnem na to, čo sa stalo v Hamburgu v roku 1949 na Bachovej ulici 6. Nie, na to sa nedá zabudnúť. Prežitia s Bohom zostávajú na veky. Na to nepotrebujeme dobrú pamäť, len vďačnosť – len vďačnosť za to, čo Boh učinil.

Ale nedeľa, 19. septembra 1976, bola tiež mimoriadny deň. Už som tu o tom niekoľkokrát hovoril: v meste Edmonton na 120. ulici slnko vyšlo a okolo 7 hodiny ráno svietilo do mojej izby. Posadil som sa na kraj postele a načíahal som sa, aby som vzal Bibliu, a Pán prehovoril pramocným hlasom: **„Môj služobník, na základe ev. Matúša 24:45-47 som ťa poveril, aby si rozdeľoval pokrm.“** To je tak pravda, ako že Boh žije.

Takéto prežitia prinášajú so sebou takú zodpovednosť, ktorú si nikto nevie predstaviť. Bez ohľadu na to, čo hovoria ľudia. Boh sa nebude žiadneho človeka pýtať, keď tebe oznamuje Svoje rozhodnutie. Nie, naším poverením je zvestovať Slovo Pánovo a podávať ďalej Boží pokrm.

Ale práve tak sú všetci slúžiaci bratia vo všetkých krajinách a jazykoch zamestnaní tým, aby ďalej niesli to isté čisté zjavené Božie Slovo bez akéhokoľvek zmiešania.

Boh sa postaral o všetko tak, aby sme na konci času milosti mali jasno v každej biblickej téme a aby sme mohli upevniť svoje vyvolenie. Ďakujeme jednoducho Pánu, že nám daroval toľko milosti, že môžeme povedať ako Mojžiš: *„...ak som našiel milosť v Tvojich očiach, prosím, oznám mi Svoju cestu, aby som ťa poznal, aby som našiel milosť v Tvojich očiach...“* (2. Mojžišova 33:13)

Všetci, ktorí prechádzajú pomimo toho, čo Boh teraz koná na základe toho, čo zaslúbil, môžu denne o milosti hovoriť – len ten, kto spoznal, čo Boh teraz koná na základe Svojho Slova, našiel milosť pred Bohom a bude môcť vo viere a poslušnosti kráčať po Božej ceste.

Preto musíme vždy znova zdôrazňovať, že v Slove a vo zvesti môže byť len jeden jediný smer viery. A to je smer, ktorý nám bol zanechaný v Slove: smer založený na základe apoštolov a prorokov. Späť k prapôvodnému základu. Všetko ostatné sú výklady mimo zvesti.

Už len niekoľko miest Písma, obzvlášť z proroka Habakuka, na ktoré vôbec bližšie nezájdeme... Habakuk 2:3. Hlavnou vecou je jednoducho vedieť, že ak Boh dáva zaslúbenia, tak nad nimi bdie, a keď príde čas naplnenia, tak sa deje, čo zaslúbil. On za to prevzal zodpovednosť.

V Novom zákone sa tomu Peter obzvlášť venoval v 2. liste Petra 3. Tu sa jedná o návrat Pánov a to je predsa naša téma: Návrat Pána. 2. Petra 3:2: „...aby ste pamätali na slová, ktoré predpovedali svätí proroci, a na svojich apoštolov prikázanie Pána a Spasiteľa...“ To čo nechal Boh napísať skrze Svojich prorokov a apoštolov. A viete vy, čo ma niekoľko dní nad každú mieru premáha? Keď čítame napríklad v 4 evanjeliách: Kto bol Matúš? Kto bol Marek? Kto bol Lukáš? Kto oni boli? A všetci, aj keď neboli pri tom, keď sa tie veci diali... Oni neboli pri tom, keď anjel prišiel k Zachariášovi alebo keď anjel Gabriel prišiel k Márii, ale mohli so 100 % presnosťou podať správu o tom, kde sa čo stalo. Čítajte ešte raz od ev. Matúša 1. Vďaka buď živému Bohu! Kto bol Matúš? Colník. Pán ho povolal. Nemal žiadne biblické školy. A potom písal: „Aby sa naplnilo...“, „Aby sa naplnilo...“! Písal jednoducho pod inšpiráciou Svätého Ducha! Úplne jedno, kam sa dostaneme, ak nás Boh dosadí do služby, tak nám daruje prístup, zjavenie a vieme, čo kam náleží, a potom to smieme zvestovať iným.

Tu máme zdôraznenie, aby sme pamätali na slová, ktoré Boh zvestoval skrze Svojich prorokov a potom skrze apoštolov. A teraz prichádza verš, ktorému by sme sa chceli bližšie venovať. 2. Petrova 3, verš 9:

„Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá; ale zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu.“

Všetci, ktorí boli pred založením sveta predurčení k tomu, patriť k Neveste Baránka, ktorých mená boli pred založením sveta zapísané do Knihy života. Boh predsa nečaká, kým sa narodí prirodzené deti, ale kým sú Božie deti znovuzrodené k živej nádeji a budú naplnené Svätým Duchom.

Tu však stojí napísané: „Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením...“ Čo by dnes povedal Pavol, ktorý vtedy napísal: „Všetci nezosneme, ale

všetci budeme premenení...“ (1. Korintčanom 15:51) 2 000 rokov prišlo a odišlo. Ale tu je to nádherné: Boh už vtedy nechal napísať to, čo musíme čítať my dnes, a Boh otvára naše porozumenie pre toto Písmo.

Dnes môžeme povedať: Pavol, tebe i Pánu buď vďaka, že si takéto slová napísal. Dnes ony svietia: *„My všetci nezosneme, ale budeme premenení...“* Ja tomu verím! Ja verím, že nie všetci, ktorí sú dnes tu, zosnú, ale verím, že všetci budú premenení. Všetci budú premenení pri príchode Ježiša Krista, nášho Pána.

Ako sme už včera preberali, je v 1. Tesaloničanom 4 písané o volaní k prebudeniu. Aj v tejto veci musíme Bohu ďakovať za nemecké preklady Biblie. V angličtine stojí slovo „shout“ (výkrik). Slovo „shout“ môže byť hlasný výkrik, napríklad ak vojak dá príkaz, to je „shout“ – hlasité volanie. **Ale to nie je len hlasný výkrik, je to volanie k prebudeniu. Volanie k prebudeniu.** A aj to som tu naposledy povedal: v nemeckej Biblii máme slovo „návrat“ 15-krát, v anglickej stojí len „príchod“, nie „opätovný príchod“, len „príchod“. Ale Pán predsa povedal: *„...idem, aby som vám pripravil miesta, a potom sa vrátim...“* A ak čítame miesta týkajúce sa návratu, tak je to jednoducho pramocné – potom úplne presne vieme, že sa to netýka príchodu, pri ktorom príde ako Syn človeka, a posadí sa na trón Svojej slávy a budú pred Ním zhromaždené všetky národy, ako to stojí v ev. Matúša. Nie, On prichádza ako Ženích, aby vzal Nevestu domov, aby sme s Ním slávili svadobnú hostinu.

Takže: *„Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením...“* Buďte úprimní! Aj ty a ja sme počítali s tým, že je návrat Krista je skutočne veľmi blízko. Keď sme tu pred 40 rokmi stavali, tak prvý architekt navrhol prepychovú budovu, jednoducho nádhernú a ja som mu musel povedať: „Počujte, to my viac nepotrebujeme. My potrebujeme jednoduchú budovu na krátky čas.“ A on prirodzene na mňa hľadel... Áno.

A všetky tieto roky prešli a my ďakujeme Bohu! A buďte úprimní: obzvlášť tí, čo teraz k tomu prichádzajú – ak by Pán prišiel už pred 20 alebo 30 rokmi, koľkí by pri tom neboli? Boh *„...zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu.“* Až keď bude ten posledný zavolaný, tak bude počet plný a potom sa Pán vráti.

V 2. Petrovej 3. kapitole máme aj verš 14: *„Preto, milovaní, keď to očakávate, snažte sa, aby ste mu boli nájdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji.“*

Ak tieto 3 verše zhrnieme:

„...pamätajte na slová, ktoré predpovedali svätí proroci, a na svojich apoštolov prikázanie Pána a Spasiteľa...“ a potom:

„Neodkladá Pán váhajúc so zaslúbením, ako ho niektorí majú za takého, ktorý váha a odkladá...“ a potom vrcholný bod:

„Preto, milovaní, keď to očakávate, snažte sa, aby ste mu boli nájdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji.“

To daruj Pán každému jednému z nás – mať túto túžbu – ako to vyjadril už Pavol o tých, ktorí sa majú pred Pánom objaviť bez poškvrny a vrásky, ako to čítame v liste Efežanom 5.

A tento text nemusí byť čítaný len pri svadbe, musí byť čítaný aj v úplne bežnom zhromaždení. Pri svadbe je to samozrejmosť, že mužovi aj žene dávame na cestu to, čo im Boh na cestu dať chcel. Ale prosím, dnes si všimnime, že pokyny, ktoré dal Pán skrze Duchu Svätého skrze Pavla od verša 21, nemali predsa za hlavný cieľ manželstvo, ale Cirkev, ktorá sa zjaví pred Pánom bez poškvrny a vrásky!

Ale k tomu patrí aj usporiadané manželstvo! K tomu patrí aj usporiadaný život! Bez toho vôbec nemôžeme patriť k Neveste a k pravej Cirkvi živého Boha.

Ak stojí v liste Efežanom 5 vo verši 21 napísané: *„...podriaďujúc sa jedni druhým v bázni Božej...“* a potom: *„Ženy, podriaďujte sa vlastným mužom ako Pánovi...“* A potom to pokračuje ďalej a ďalej: *„...ako sa Cirkev podriaďuje Kristovi, tak aj ženy vlastným mužom vo všetkom.“* Každá veriaca manželka sa podriadi a povie: *„Milovaný Pane, ak je to potrebné, ak patrím ku Tvojej Cirkvi, aby som sa môjmu mužovi podriadila, tak mi k tomu daruj milosť.“*

Potom tu máme verš 24: *„Ale ako sa Cirkev podriaďuje Kristovi...“* Sme mu podriadení? Je Cirkev vo všetkých veciach podriadená hlave vo viere a v poslušnosti? *„Ale ako sa Cirkev podriaďuje Kristovi, tak aj ženy vlastným mužom vo všetkom.“* Sestry, nevzpierajte sa tomu, povedzte: *„Milovaný Pane, daruj mi milosť, podriaďujem sa Tvojmu*

Slovu, podriaďujem sa Tvojej vôli a ďakujem Ti, že mi k tomu dáš silu.“

A potom je mužom povedané: „Vy, mužovia, milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval Cirkev a vydal sám Seba za ňu.“ Nie láska, ktorá kladie nároky, ale láska, ktorá sa vydáva – „...milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval Cirkev“.

A teraz to prichádza. Teraz prichádza zhrnutie toho, o čo sa vlastne jedná – o Cirkev, od verša 26: „...aby ju posvätil očistiť ju kúpeľom vody, Slovom...“ Krvou vykúpený zástup, ktorý obdržal odpustenie hriechov a zmierenie s Bohom, musí byť očistený Slovom, aby boli zmyté všetky náboženské tradície, a aby zostalo len čisté sväté Božie Slovo a my sme boli očistení v tomto vodnom kúpeli Slova.

Vy viete, že ten, kto sa kúpe, ten sa nielen tak trochu sprchuje, ten sa kúpe (ponára), a tak sa aj my smieme skutočne celí ponoriť do kúpeľa. Jednoducho povedať: „Pane, ty si nám zjavil Svoje Slovo v celej jeho plnosti, ponáram sa v tom, buď mi milostivý. Každé Slovo, ktoré si vyslovil, nech je teraz tu a ja by som sa chcel do neho ponoriť.“

A potom prichádza hlavné zdôvodnenie vo verši 27. Prosím, všetko, čo je napísané od verša 21, má svoj vrcholný bod vo verši 27: „...aby si ju postavil pred Seba (nem. preklad: „pre Seba“) (pre Seba! – Cirkev je Jeho vlastníctvom!) slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná.“ Je to možné? U Boha sú možné všetky veci. Ty ani ja to sami od seba nedokážeme. Dôverujeme Bohu. Ako sme včera čítali: On dáva oboje – chcenie i činenie. Ak tu čítame o tom, čo je povedané manželovi a manželke, tak všetci predsa hovoríme: „Pane, daruj milosť, aby to bolo tak, ako Ty hovoríš.“ A pre celú Cirkev čítame ešte raz: „...aby si ju postavil pred Seba...“ Nie pre teba, nie pre posla, ale pre Seba – jedná sa o Neho, Ženícha, ktorý Svoju Nevestu volá von – Svoju Cirkev, ktorá je Jeho telom.

Ak sa toto všetko splní a my sme prešli kúpeľom v Slove a boli sme do neho ponorení tak, že už viac nevidieť nás samotných, ani nič iného, tak potom prichádza v poslušnosti viery tento vysoko vyvýšený účel: „... aby si ju postavil pred Seba slávnu (v nem. preklade: v nádhernej kráse) (nielen kráse, ale nádhernej kráse) Cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná.“

Bratia a sestry, to je dnes spojené s pravým zvestovaním. Nech iní konajú, čo chcú, a to poznávame s veľkou bolesťou, skutočne s veľkou bolesťou. Ale to, čo Boh Pán prikazuje, to neprikazuje všetkým ľuďom – tí môžu kráčať po vlastných cestách. Ale Cirkev, ktorú On vykúpil vlastnou krvou, Cirkev prvorodených, s ktorou strávi večnosť, ktorí sú premenení ku Jeho obrazu – my nie sme z tohto sveta tak, ako ani On nie je z tohto sveta. A aj v manželstve úplne normálny stav – nie ako vo svete, ale ako to Boh vo Svojom Slove určil a usporiadal. Všetko v Cirkvi živého Boha bude biblicky usporiadané a my všetci máme vnútornú túžbu, aby to s nami všetkými tak bolo. A povedzme to ešte raz: Ak Boh do nás túto túžbu vložil, nemal by dať moc, aby to tak bolo, ako to On zaslúbil, ako by to On chcel mať?

A potom hovoríme len: „Milovaný Pane, buď mi milostivý, aby som našiel a zaujal moje miesto, aby som pred Tebou obstál, bez poškrvny alebo niečoho takého, aby viac nemohla byť vyslovená žiadna obžaloba. Pre mňa má toto Slovo pramocný význam. A ako som už predtým povedal, pri svadbách je to jedno zo Slov, ktoré je vždy znova čítané. Ale súvislosť, o ktorú sa tu jedná, nie je priamo s pozemskou svadbou, ale so svadbou Baránka. Súvisí to s Cirkvou-Nevestou Ježiša Krista, súvisí to s dokonaním „...*aby si ju postavil pred Seba slávnu, Cirkev, nemajúcu škrvny alebo vrásky alebo niečoho takého...*“

Vezmime si to k srdcu, ďakujme Bohu, že k nám osobne hovorí, že sme nedostali len všeobecné poučenie o všetkých Božích tajomstvách, ale poučenie, ktoré náš život vedie dovnútra do Slova Božieho, aby s ním súhlasil.

Môžeme dokonca čítať ďalej, v kapitole 6, že deti majú byť poslušné rodičom. Všetko k tomu náleží! Všetko k tomu náleží! Že rodičia nemajú deti popudzovať k hnevu. Musíme jednoducho čítať, aké pokyny dal Pavol Cirkvi skrze Svätého Ducha, a jednoducho povedať: „Milovaný Pane, patríme k Cirkvi prvorodených a veríme v Tvoje Slovo a ďakujeme, že Pán ešte trochu pozhovel, aby sme my všetci a mnohí z celého sveta k tomu ešte prišli. A že sa všetci bez vnútorného odporu môžeme začleniť do vôle Božej – v manželstve, v rodine, v zbere.“

Jednoducho sa začleniť do vôle Božej, aby viac nebolo odporu, ale aby sme jednoducho povedali: „Tvoja vôľa nech sa deje, buď mi milostivý.“

A tak budeme vo vôli Božej, ktorá sa v nás a skrze nás deje aj v praktickom živote v posvätení v Slove pravdy. A neobžalovateľní sa objavíme pred Bohom. Sme Bohu vďační, že náš Spasiteľ vykonal plné spasenie: „*Boh bol v Kristu a zmieril svet sám so Sebou.*“

A ak náš Pán dal to veľké poverenie napr. v ev. Lukáša 24:47, že: „... *v Jeho mene má byť všetkým národom zvestované odpustenie hriechov...*“, tak to sme učinili. Večne platné evanjelium je kázané všetkým národom. Ale len ten, kto je z Boha, počul Božie Slovo a bude ho počúvať naďalej až do konca.

Bratia a sestry, ešte jedno Slovo ku krstu. Ak Boh chce, budeme mať dnes krst. A v tejto súvislosti sa mi stalo veľkým to, čo stojí v ev. Lukáša 3. Tu bol pokrstený náš Pán a to ma jednoducho mocne oslovilo. Ev. Lukáša, kapitola 3 od verša 21: „*A stalo sa v tom, keď sa krstil všetok ľud, a keď bol pokrstený i Ježiš a modlil sa, že sa razom otvorilo nebo...*“

Nielen krst, ale „*modlil sa*“, a potom sa nebo otvorilo. Milí bratia, milé sestry, ktorí k tomu teraz prichádzate. Krst je vo vôli Božej. Je to zmluva dobrého svedomia s Bohom, potvrdenie, že ste prijali a uchopili odpustenie hriechov. A vedzte, že vás Pán prijal a uchopil, ale prosím, nie bez modlitby, nielen: „tak, teraz sa idem dať pokrstiť“.

Chodte vo viere a v modlitbe ku krstu, chodte vo viere a v modlitbe von z vody, tak, aby sa nebo mohlo otvoriť! Bratia a sestry, musíme byť pri veci! Nielen navonok vykonať krst, ale s vnútornou túžbou. A dokonca, aby sme to opakovali, či už nahlas alebo potichu: „Pane, Ján krstil vodou – 'vy však budete krstení Svätým Duchom'.“ A tu máme predobraz nášho Pána, ktorý vo svojej ľudskej podobe naplnil všetku poslušnosť, aby nám dal príklad, ktorý nám ukázal sám vlastným životom. Jednoducho sa ma to dotklo.

Čítajme verše 21 a 22: „*A stalo sa v tom, keď sa krstil všetok ľud, a keď bol pokrstený i Ježiš a modlil sa, že sa razom otvorilo nebo...*“
Že sa nebo otvorilo. Bratia a sestry, my potrebujeme modlitby, aby sa nebesia otvorili, žeby Boh odpovedal, aby Svätý Duch zostúpil. Musíme byť pri veci, nielen nejaká forma, ale aby nás naplnil Boží život!

Cesta ku krstu je živá cesta so živým Bohom, aby sme s Kristom, naším Pánom, s ktorým sme ukrižovaní a s ktorým sme zomreli, aby sme spolu s Ním boli pochovaní. Aj to z Rimanom 6 musíme v sebe niešť a dnes obzvlášť všetci tí, ktorí sa krstia. Len ten, kto bol vskutku ukrižovaný s Ježišom Kristom, len pri ňom je to vlastné ja ukrižované a len potom môžeme povedať: „*Teraz nežijem viac ja, ale Kristus žije Svoj život skrze mňa.*“ **Príďme ešte raz k veci s celým srdcom pri zvestovaní, keď Boh s nami hovorí! A buďme pri veci aj potom, pri modlitbe.** „...*a keď bol pokrstený i Ježiš a modlil sa, že sa razom otvorilo nebo a Svätý Duch zostúpil v telesnej podobe, ako čo by holubica, na Neho, a hlas zaznel z neba, ktorý hovoril: Ty si ten môj milovaný Syn, v Tebe sa mi zaľúbilo.*“

Nech sa to dnes stane, žeby sme my všetci, ktorí sme už biblicky pokrstení, šli do seba, aby na nás mohlo spočinúť Božie zaľúbenie.

Nech všetci, ktorí sa dnes chcú dať pokrstiť, idú ku krstu s touto srdečnou túžbou s modlitbou viery a povedia: „**Milovaný Pane, ako sa to stalo vtedy, nech sa to stane i dnes, žeby Tvoj Duch na nás zostúpil a my sme obdržali svedectvo: Ty si môj milovaný syn, moja milovaná dcéra, v ktorom sa mi zaľúbilo.**“ Enoch dostal svedectvo, že bol Bohu ľúby, a bol vytrhnutý.

Nech táto bohoslužba poslúži k tomu, žeby sme pochopili, že všetky pokyny pre manželstvo a pre rodinu, všetky pokyny, ktoré dal Pán Svojej Cirkvi, boli dané len k jednému účelu: aby sme boli nájsení vo všetkých úsekoch vo vôli Božej a aby na nás všetkých mohla prísť Božia harmónia a nebo sa otvorilo a Svätý Duch mohol padnúť a my všetci sme boli nanovo požehnaní a naplnení Svätým Duchom.

Všetci, ktorí by sa chceli nechať pokrstiť, vedia, že krstu predchádza pokánie, viera a odpustenie, ako to Peter povedal v prvom kázaní:

„*Čiňte pokánie a nechajte sa jeden každý pokrstiť na meno Ježiša Krista a tak obdržíte dar Svätého Ducha.*“

Pýtam sa vás: prečo obe tieto veci Peter povedal jedným dychom? Jedným dychom, v rovnakom verši a potom i v ďalšom verši:

„*Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno*

Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov...“ a potom: „... a dostanete dar Svätého Ducha. Lebo vám patrí to zaslúbenie a vašim deťom a všetkým na široko-ďaleko, ktorých a koľkých-koľvek si povolá Pán, náš Boh.“ Aj dnes nám platí toto zaslúbenie!

Chválený a velebený buď Pán, všemohúci Boh za Jeho drahé, nádherné, úžasné, na veky platiace Slovo. On nám napísané Slovo obživil a obživené Slovo nám zjavil.

Nášmu Bohu buď česť teraz a na všetky veky. Halelujah. Amen.

Povstaňme. Všetkých, ktorí sa chcú nechať pokrstiť, prosíme, aby prišli dopredu. V medzičase zaspievame chórus *Tak jakýž jsem*.

Dnes poprosíme 2 bratov, aby prišli dopredu a modlili sa.

(modlitby bratov neboli preložené)

Zaspievajme chórus *Toto je deň, toto je deň...*

Vlastne by sme mali túto pieseň spievať mimoriadne radostne. Radujme sa a veselme sa, pretože pri nás Pán veľké vykonal...

Vy všetci (adresované tým, čo prišli dopredu) ste vo viere prijali Spasiteľa, prijali ste odpustenie vašich hriechov a viete, že náš Pán a Spasiteľ za vás zomrel. Zomrel za nás všetkých a preliat Svoju krv, aby nám daroval odpustenie celej viny a hriechu a z milosti večný život, aby sme mohli večne žiť. Nech je pre vás tento deň nezabudnuteľný a ako bolo povedané v kázaní: Choďte ku krstu v modlitbe, choďte vo viere a vychádzajte z vody s ďakovaním a ďakujte Pánu, že vás vyhľadal, našiel, omilostil a bude s vami po všetky dni až do konca, až kým všetci prideme od viery k realite.

Predtým, ako sa budeme spoločne modliť, by som chcel zo srdca poďakovať všetkým, ktorí prišli zo všetkých susediacich krajín, z krajín zo zámoria, odvšadiaľ. Boh Pán nech požehná Svoj ľud na všetkých svetadieloch od východu slnka až po jeho západ.

Aj tie slová, ktoré sme dnes preberali, si, prosím, vezmite so sebou domov a proste Pána o to, žeby sme ich mohli prežívať, aby nás všetkých mohol Pán postaviť pred Svoju tvár ako Svoju Cirkev-Nevestu bez poškrvny a vrásky. Tak to stojí napísané – tak to bude! Tak to bude! Za to prevzal Boh Pán záruku a my veríme a uvidíme to

naplnené.

Dnes by som chcel poďakovať aj všetkým bratom, ktorí prekladajú. Boh vám požehnaj mimoriadnym spôsobom. Boh sa o všetko postaral a za to sme vďační.

Včera som hovoril o tom, kde boli zhromaždenia v máji a júni – ak Boh chce, tak sa teraz budú konať mimoriadne zhromaždenia v Rumunsku. To je v celej Európe tá krajina, kde Pán viditeľne, citeľne požehnal. Tam máme vystúpenie v televízii a potom aj zhromaždenie so všetkými veriacimi. Nech Boh požehná – požehná z bohatstva Svojej milosti.

Vy (adresované tým, čo sa idú dať pokrstiť) ste svoje životy posvätili Pánovi a dnes uzatvárate s Bohom zmluvu dobrého svedomia v sile vzkriesenia Ježiša Krista z mŕtvych. Boh vám požehnaj a buď s vami.

Milovaný Pane, Ty večne verný Bože, zo srdca Ti ďakujeme, že ešte žijeme v čase milosti, že ešte voláš, zachraňuješ a oslobodzuješ. Ďakujeme Ti za našich bratov a sestry, ktorí s Tebou, živým Bohom uzatvárajú zmluvu dobrého svedomia. Požehnaj ich duchovný život, požehnaj ich prirodzený život. Nech je zjavené, že Ty si vstúpil do ich života.

Milovaný Pane, dnes Ťa prosíme za nás všetkých, za nás všetkých... Ó, žeby sme boli v modlitbe s nimi spojení. V modlitbe do vody vchádzať i z nej vychádzať! Nech sa nebesia otvoria! Milovaný Pane, Ty si ten istý, ktorý krstiš Duchom a ohňom. Daruj nám takú veľkú túžbu, žeby si viac nemohol inak, len otvoriť nebesia a nanovo vyliat Svojho Ducha. Ďakujeme Ti aj dnes, že si nás v slabosti, ale v moci skrze Tvojho Ducha viedol a že sme smeli preberať Tvoje Slovo a vziať si ho k srdcu. Prosíme Ťa, ži ho skrze nás! Nech sa skrze naše životy deje Tvoja vôľa.

Tebe, tomu všemohúcemu Bohu buď česť a chvála, vyvyšovanie a klaňanie.

Tebe posväcujeme všetkých, ktorí sa budú krstiť, prijmi ich, požehnaj ich a buď s nimi. Posväcujeme Ti celé zhromaždenie! Nech je toto hodina posvätenia pred Tvojou tvárou, aby na nás všetkých mohlo spočínúť Tvoje zaľúbenie.

Tebe, tomu všemohúcemu Bohu, vzdávame vďaku za všetko, aj za

dnešný deň – a za každé Slovo, ktoré sme preberali a ktoré si berieme k srdcu a môžeme ho v ňom uchovávať, a prosíme Ťa, žeby sa v našich životoch stalo realitou. Pozdvihni Svoju tvár nad nami a daj nám Svoj pokoj. Požehnaj všetky končiny zeme a buď so všetkými. Ďakujeme Ti za to, že môžeme počítat s Tvojím návratom a vieme, že nemeškáš so Svojím zaslúbením, ale čakáš, kým budú aj tí poslední zavolaní, a potom sa vrátiš.

Chválené a velebené buď Tvoje nádherné meno Ježiš. Amen.